

Paul van Loon

Allemaal Onzin

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

Onzin

Vladimir kan niet slapen.
Hij ligt in bed en staart naar het raam.
De maan schijnt door de gordijnen.
Plotseling ritselt er iets.
Vladimir zit meteen rechtop.
‘Wat ritselt daar?’ zegt hij.
Vladimir luistert.
Opeens ziet hij een streepje licht.
De lamp op de overloop is aan.
Beneden klinken voetstappen.
Dan de stem van mama.
‘Vladimir, ben je nog wakker?’
Vladimir zegt niks.
Hij gaat gauw liggen.
Het streepje licht verdwijnt.
De lamp is weer uit.
Het is stil.
Heel even...
Dan ritselt het weer.
‘Wat ritselt daar?’ zegt Vladimir opnieuw.
Weer floept het licht op de overloop aan.
Voetstappen, de zware stem van papa.
‘Vlad, ga gauw slapen.’
Ja, ja, denkt Vladimir.
Jullie hebben makkelijk praten. Jullie
zitten beneden. Daar is het niet donker
maar gezellig. Met de televisie aan.
Hij kruipt diep onder de deken.
Een poosje is het doodstil.

Maar... dan ritselt er weer iets.
Als een beschuit waar een muis aan
knabbelt.
Vladimir zegt nu niks.
Hij luistert goed.
Het ritselt in de hoek, achter het bed.
Muisstil kruipt Vladimir uit bed.
Onder het bed ligt zijn zaklamp.
Vladimir knipt hem aan.
Hij schijnt in het hoekje, achter het bed.
Het behang is een beetje los.
Vladimir kijkt.
Dat kan toch niet?!
Daar staat een mannetje.

Hij is niet groter dan een colaflesje.
En hij draagt een gestreepte broek en een
geruite bolhoed.
Het mannetje lacht, buigt en neemt zijn
hoed af.
Dan ritselt hij even met het behang.
Vladimir is niet bang, alleen verbaasd.
'Wie ben jij?'
'Ik ben Onzin,' zegt het mannetje.
Hij ritselt weer met het behang en maakt
een koprol.
Vladimir moet lachen.
'Wat doe jij hier eigenlijk?'
'Ik maak pret en ik ritsel met het behang,'
zegt Onzin.
'Onzin is wel een rare naam,' zegt
Vladimir.
Het mannetje lacht.
'Niet vreemder dan Vladimir, vind ik. Mijn
naam heeft een echte betekenis.'
'Oh ja?' zegt Vladimir.
'Wat bedoel je?'
Het mannetje spuugt in zijn handen,
wrijft ze over elkaar en gaat dan op zijn
handen staan.
'Nou kijk, het zit zo.

Als ik ritsel in de kamers van jongetjes of
meisjes, dan roepen die kinderen: Mama,
er ritselt iets.
En dan zeggen de moeders altijd: Dat is
onzin. Ga maar gauw slapen. Daarom heet
ik Onzin!'
Onzin maakt een salto, landt keurig op
zijn voeten en ritselt twee keer met het
behang.
Vladimir klapt in zijn handen.
'Gave salto!'
Opeens gaat het licht in de gang aan.
'Oei, wegwezen, daar komt een groterik,'
zegt Onzin.
Hij buigt en kruipt snel achter het behang.
Er klinken voetstappen op de trap.
Vladimir springt vlug in bed.
De deur gaat open en mama komt binnen.
'Vladimir, wat is dat toch voor een herrie?'
'Er ritselde iets,' zegt Vladimir.
Mama kijkt hem aan en zegt:
'Dat is onzin, ga maar lekker slapen.'
Vladimir knikt met een glimlach op zijn
gezicht.
'Klopt, dat was Onzin.'
Tevreden valt hij in slaap.

Vlieg

Vladimir ligt in bed en staart naar de muur.
Overdag is het behang vol met bloemen.
Maar in het donker kun je dat niet zien.
Dan zie je alleen maar donkere vlekken.
Af en toe schieten er lichtstrepen over het behang.
Die zijn van auto's, die langsrijden.
Het behang achter het bed ritselt.
'Ha, Vladimir. Daar ben ik weer.'
Vladimir doet de lamp op zijn nachtkastje aan.
Naast het bed staat het kleine mannetje.
Er steekt een gele veer op zijn geruite bolhoed.
'Ha Onzin,' zegt Vladimir.
'Hoe kom jij aan die veer?'
'Geplukt. Van een knalgele kip.'
'Knalgele kippen bestaan niet,' zegt Vladimir.
'Wel waar ik woon,' zegt Onzin.
'Daar wil ik dan wel eens heen,' zegt Vladimir.
Onzin knikt.
'Een andere keer. Zullen we nu samen pret maken?'
'Mij best,' zegt Vladimir.
'Maar we moeten wel zachtjes doen.'
Onzin knikt.

'We zullen zachtjes pret maken. Let op! Kun jij dit?'
Hij zet een voet tegen de muur.
En dan wandelt hij tegen de muur omhoog.
Zomaar, alsof het niets is.
Tot helemaal bovenaan.
Als een vlieg loopt hij verder, over het plafond.
En langs de andere muur wandelt hij weer naar beneden.
Vladimir klapt zachtjes in zijn handen.
'Wat knap, Onzin. Dat kan ik niet, hoor.
Maar ik heb wel een speelgoedtrein.'
Onzin maakt een koprol langs de muur.
'Een trein. Dat is gaaf. Dat is fijn. En dat rijmt op azijn. Mag ik erin rijden?'
Vladimir stapt uit bed.
Zachtjes maakt hij zijn speelgoedkast open.
Voorzichtig pakt hij de trein eruit.
Hij zet hem op de vloer.
Onzin springt er meteen op.
'Let op!' roept hij.
'De trein vertrekt.'
Onzin rijdt kriskras door de kamer.
Tussen de stoelpoten door.
Om de kast heen, en onder het bed door.
En dan recht tegen de muur omhoog.

Vrolijk rijdt hij een rondje over het plafond.
Daar zit ook een vlieg.
‘Uit de weg, vlieg,’ roept Onzin.
‘Anders kom je onder de trein.’
Boos gaat de vlieg weg.
Hij bromt en moppert luid.
‘Wat een brompot,’ roept Onzin.
Een eindje verder gaat de vlieg weer zitten.
Maar daar komt Onzin al weer aan.
‘Opzij, opzij! Alle vliegen opgepast. Hier
komt de plafondtrein,’ roept hij.
Nu is de vlieg het echt beu.
Met een brom vliegt hij weg, het klapraam
uit.
Onzin komt weer langs de muur naar
beneden.
‘Kijk eens,’ roept hij.
‘Met losse handen.’
‘Pas op,’ roept Vladimir.
Maar het is al te laat.
De trein rijdt tegen een stoelpoot.

Boem!
Onzin vliegt door de lucht.
Hij valt boven op het bed.
‘Ha ha, dat waren bijna losse tanden,’
roept hij.
‘Maar gelukkig toch net niet.’
Er klinken voetstappen in de gang.
‘Oei, daar komt een groterik de boel
verpesten. Dag, Vladimir, ik ben pleite.’
Onzin glipt achter het behang.
Vladimir springt in bed en doet vlug de
lamp uit.
Hij trekt de deken over zijn hoofd.
Even later gaat de deur zachtjes open.
Papa kijkt om het hoekje.
‘Vlad, ben je nog wakker?’
Vladimir geeft geen antwoord.
Hij slaapt al bijna.
‘Gek,’ mompelt papa.
‘Ik dacht even dat ik een trein hoorde...
Maar dat is natuurlijk onzin.’